

Deklamovanke.

5. Divji lovec.

Od mladih nog navajen
bil puški je Lovrè,
da v kozji rog ugnal je
gráščinske lovce vse.

Graščak žival je hranil —
Lovré pa vso pobil,
da vedno nad čuvaji
gráščak se je jezil.

V streljanju in skrivanju
Lovretu ni bil kos
noben čuvaj; on vodil
je vedno vse za nos.

Neštetokrat v planine
se splazil je skrivnó,
roge prodajal, kože,
sam jedel pa meso.

Vse neprestopne kraje
Lovre obrazil je;
na grajske pa čuvaje
prav skrbno pazil je.

Na praznik divji lovec
prav dosti gledal ni —
namesto k maši — v gore
odšel je svete dni.

Nekoč gre zopet v gore —
Štefánji bil je dan —
ko k sveti maši v cerkev
vsak verni gre kristjan.

Med mašo je Lovreta
v goráh zalotil piš,
da tekale živali
pred njim so vse navzkriž.

Lovre je meril, streljal —
pa nikdar nič zadel;
le z vetrom črez pečine
klobuk njegov je šel.

Tedaj pa divji kozel
prikaže se pred njim.
Lovre pomeri, sproži . . .
objame gost ga dim.

A kozel gleda, gleda
s pečine ravno vanj.
Lovre spet strelja, strelja . . .
pa strel je vsak zaman.

Ne gane se s pečine
rogata ta pošast —
»Ti zlodej si peklenski,
da to imaš oblast!«

Pa jo Lovre pobere,
pa jo pobira v dol
brez puške, brez klobuka,
brezumen skoro pol.

Od takrat pa Lovreta
ne spraviš več v goró
ne v praznik, ne v nedeljo,
ko maše se bero.

Maksimov.



Povej mi, o maj!

»Povej mi, o maj,
povej mi, zakaj
od nas že bežiš!

Mar tu bi ostal,
in nam kraljeval
še dalje vse dni!

— »Nad mano je car,
mogočni vladar,
ime mu je: Čas.

On kruti gospod
podí me odtod,« —
mi rekel je maj.

Bogumil Gorenjko.

